

- 2) Articolul 107 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că o serie de măsuri instituită printr-o hotărâre de guvern și care constă în dispunerizarea cu prioritate de către operatorul de transport și de sistem, al cărui capital este deținut în majoritate de stat, a energiei electrice produse de anumiți producători de energie electrică ale căror instalații folosesc, ca sursă primară de energie, combustibili indigeni, într-un acces garantat al energiei electrice produse de aceste instalații ale producătorilor menționați la rețelele de transport și în obligația acestorași producători de a furniza servicii tehnologice de sistem operatorului de transport și de sistem pentru o anumită cantitate de megawați, care le rezervă pentru această cantitate un drept de furnizare la prețuri stabilite în prealabil și care ar putea să le depășească pe cele care rezultă de pe piață, este susceptibilă să fie calificată drept „ajutor de stat”, în sensul articolului 107 alineatul (1) TFUE. În caz afirmativ, o asemenea serie de măsuri trebuie considerată ajutor nou și este, cu acest titlu, supusă obligației de a fi notificată în prealabil Comisiei Europene în conformitate cu articolul 108 alineatul (3) TFUE.

(¹) JO C 297, 7.9.2020.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 25 ianuarie 2022 (cerere de decizie preliminară formulată de Nejvyšší soud České republiky – Republica Cehă) – VYSOČINA WIND a.s./Česká republika – Ministerstvo životního prostředí

(Cauza C-181/20) (¹)

(Trimitere preliminară – Mediu – Directiva 2012/19/UE – Deșeuri de echipamente electrice și electronice – Obligație de finanțare a costurilor aferente gestionării deșeurilor provenite din panouri fotovoltaice – Efect retroactiv – Principiul securității juridice – Transpunere incorectă a unei directive – Responsabilitate a statului membru)

(2022/C 119/12)

Limba de procedură: ceha

Instanța de trimitere

Nejvyšší soud České republiky

Părțile din procedura principală

Reclamantă: VYSOČINA WIND a.s.

Pârâtă: Česká republika – Ministerstvo životního prostředí

Dispozitivul

- 1) Articolul 13 alineatul (1) din Directiva 2012/19/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 iulie 2012 privind deșeurile de echipamente electrice și electronice (DEEE) este nevalid în măsura în care această dispoziție impune producătorilor finanțarea costurilor aferente gestionării deșeurilor generate de panouri fotovoltaice introduse pe piață între 13 august 2005 și 13 august 2012.

Articolul 13 alineatul (1) din Directiva 2012/19 trebuie să fie interpretat în sensul că se opune unei legislații naționale care impune utilizatorilor de panouri fotovoltaice, iar nu producătorilor acestor panouri, finanțarea costurilor aferente gestionării deșeurilor generate de panourile menționate introduse pe piață începând de la 13 august 2012, data intrării în vigoare a acestei directive.

- 2) Dreptul Uniunii trebuie să fie interpretat în sensul că împrejurarea că un stat membru a adoptat o legislație contrară unei directive a Uniunii înainte de adoptarea acestei directive nu constituie, ca atare, o încălcare a dreptului Uniunii, din moment ce atingerea rezultatului prevăzut de directiva menționată nu poate fi considerată grav compromisă înainte ca aceasta să facă parte din ordinea juridică a Uniunii.

(¹) JO C 222, 6.7.2020.